

Kedves Testvérek!

Bevezetés

A most hallott bibliai történet üzenete nem az, hogy a gazdagság rossz, és a szegénység, a vagyontalanság a keresztényként követendő egyetlen erény. Nem is azt firtatja, hogy mennyit és mekkora összegekkel adakozunk Isten céljaira. Ez a történet túlmutat a sokon és a kevésen, mert nem a két filléren van a hangsúly. Amint majd hallani fogjátok, ez a történet sokkal inkább azt kérdezi tőlünk, hogy hányadán is állunk Istennel, és hogy mekkora bizalommal vagyunk feléje.

1.

A jeruzsálemi templom egyik részét az asszonyok udvarának nevezték el. Nem azért, mert ide csak az asszonyok mehettek be, hanem azért, mert az asszonyoknak csak eddig volt szabad bemenni a templomba. A templomban 13 tölcsérformájú

gyűjtőpersely állt az ott bemutatandó áldozati állatok és kellékek megvásárlásának fedezésére. Ezek közül 12 perselynek megvolt a konkrét rendeltetése, amelyet rá is írtak, így mindenki előtt világos volt az, hogy mire is adakozik: galambáldozatra, áldozati fára stb. A perselyek mellett pedig ott állt a felügyelő pap, aki ellenőrizte, hogy elegendő-e az felajánlott összeg. Annál kevesebbet nem fogadtak el céladományként.

A 13. persely a meg nem nevezett célra adott adományok céljából állt a templomlátogatók rendelkezésére, és ez volt az egyetlen persely, amelyhez nem határoztak meg minimális adományösszeget. Ez lehetett az a persely, amelybe a történetbeli özvegyasszony bedobhatta a maga kétfillérsnyi adományát.

2.

Jézus leült a templomi persellyel szemben, és figyelte, hogyan dobják bele adományaikat az emberek.

Amikor Jézus Urunk leült ezzel a persellyel szemben, és figyelte azokat, akik adakoztak, nem arra volt kíváncsi, hogy ki és mekkora adományt dobott a perselybe. Jézus nem azt tette, amit a felügyelő papok. Nem ellenőrizni ült le a persellyel szemben, egyszerűen csak néma tanúja volt annak az adakozásnak. Valahogy úgy, ahogyan néma tanúja a mi életünknek is.

Elgondolkodtató az, hogy mennyire gondosan ügyelünk arra, hogy miként látnak bennünket az emberek. Roppant óvatossággal rejtjük el előlük a gyengeségeinket, a szenvedélyeinket, leplezzük el előlük valódi személyiségünket, gondolatainkat és érzéseinket. De vajon eszünkbe jut az, hogy Jézus akkor is lát bennünket, amikor mások nem látnak? Mennyi olyan tettünk, szavunk és gondolatunk

van, amit szégyellnénk az emberek előtt, de nem szégyellünk Isten előtt?

De Jézus nemcsak lát bennünket, hanem egyenesen **belénk lát!** Pontosan úgy, ahogyan ott a persely előtt ülve is belelátott az emberek szívébe és gondolataiba, és látta valódi indulataikat és szándékaikat, ami adakozásuk mögött meghúzódott.

S ezt látva, odahívta tanítványait, akiket arra figyelmeztet, hogy Isten nem az adományaink nagyságára, hanem sokkal inkább az adakozásunk **hogyanjára** kíváncsi. Azaz, hogy ki és milyen lelkülettel adja Istennek azt, amit ad, és teszi azt, amit tesz.

3.

Ezt a gondolatot erősíti az is, amit Jézus Urunk az özvegyasszony adakozásáról mond:

... nagy szegénysége ellenére mindent odaadott, amije csak volt...

Az özvegyasszony tettére Márk egy olyan kifejezést használ – biosz –, ami nem pusztán az anyagi javakra, hanem magára az életre, földi létünkre is utal. Az evangélista ezzel arra akart utalni, hogy ez az özvegy két filléرنél sokkal többet, valójában a saját életét ajánlotta fel a Templomban, tettevel azt fejezte ki, hajlandó egész sorsát Isten kezébe helyezni.

Ehhez hasonló történet a rabbinikus irodalomban is olvasható, amikor egy pap nem fogadott el egy özvegyasszony által felajánlott marék gabonát. Aznap éjjel álmában ezt a papot Isten megszólította és felelősségre vonta: „Ne becsüld le őt! Olyan, mintha az egész életét ajánlotta volna fel neked”.

Nagyon igaza van egyik lelkipásztor kollégámnak, amikor ezt írta:

Én ... azt mondom, hogy a pénz mögött is hitvallás van. A pénz általános kifejezője azoknak a földi javaknak, amelyekkel rendelkezünk. Éppen ezért az a mód, ahogyan a pénzünket forgatjuk, sokat elárul arról, hogy hogyan is állunk az Istenbe vetett hitünkkel. Volt már olyan ember, akinek minden kegyességén túlmenően ezen bukott meg a hite...

Balogh Csaba: Krisztus gazdaságpolitikája

Az özvegyasszony személyes és őszinte hitvallása egyszerű volt, minden teológiai sallangtól mentes: *Én az Istené vagyok, és ebből az következik számomra, hogy mindenem az Istené.* Az özvegyasszony története tehát azon túl, hogy az adakozás hogyanjának fontosságáról beszél, arra is rákérdez, hogy amikor valamit Istennek adunk, vagy valamit Istenért teszünk, abban kifejezésre

jut-e az, hogy egész életünket az Ő kezébe tettük le, és ezzel együtt hisszük-e és valljuk-e azt, hogy mindenünk, amink van az az Istené, mert tőle kapott ajándék.

4.

Az Ószövetség, amikor az Istennek bemutatott áldozatok rendszerét írja le, akkor nem mondja, hogy az, aki egy bizonyos életszínvonal alatt él, az mentesül az áldozat bemutatása alól. Sőt inkább ezt parancsolta, ha áldozatot akartok bemutatni nekem, akkor:

Üres kézzel senki se jelenjék meg előttem!

De senkitől sem várta azt, hogy anyagi erején felül mutasson be áldozatot! Ha valakinek nem volt módja a tulokhoz, vihetett bárányt. Ha ehhez is túl szegény volt, vihetett egy pár galambot. De ha még ennyire sem telt, akkor egy marék lisztet mutathatott be áldozatul. (3Móz. 5,7.11) Isten minden ember számára megteremtette a rászabott lehetőségét annak, hogy feléje érzett háláját és

ragaszkodását anyagi helyzetéhez mértén kifejezze.

Nekünk ma már nem kell tulkokat vagy galambokat áldoznunk azért, hogy kifejezzük Isten felé érzett hálánkat azért, hogy naponként gondoskodik rólunk. De azt sem mondhatjuk, hogy olyan szegények vagyunk, hogy semmit sem tudunk adni Istennek és tenni Istenért.

Mert az özvegyasszonnyal együtt mi is vallhatjuk azt, hogy: *Én az Istené vagyok, és ebből az következik számomra, hogy mindenem az Istené.* És ez a hitvallásunk csak akkor őszinte, ha következménye van, azaz látható ez mindabban, ahogyan élünk, és ahogyan teszünk dolgokat Istenért. És igen, azon is, amikor Istennek visszaadunk valamit abból, amit ajándékba kaptunk tőle ingyen kegyelemből. Nem csak pénzünkből, de időnkéből, az erőnkéből, a tehetségünkéből.

5.

Zárásul csak még egy eszméltető gondolat!

Igazán mondom, hogy ez az özvegyasszony többet dobott a perselybe, mint bárki más. A többiek mind a fölöslegükből adakoztak. Ő pedig nagy szegénysége ellenére mindent odaadott, amije csak volt... - mondta Jézus a tanítványainak.

Két szó ragadott meg Jézus szavai közül: a **fölösleg** és a **minden**. Amikor a gazdagok a fölöslegükből adtak, még ha sokkal többet is, mint az özvegy, az nem járt számunkra semmi áldozattal. Mert a fölöslegemből adni, az nem fáj. De, amikor az asszony adott, ő áldozatot hozott Istenért, mert fájt neki az, amit tett, hiszen mindenét odaadta, amije csak volt.

Elgondolkoztam azon, hogy sokan közülünk már azt is áldozatként élik meg, hogy eljönnek az istentiszteletre. De az igazi áldozat nem ez lenne,

hanem az, ha hétköznapi is szánnának időt arra, hogy kiszakítsunk egy-másfél órát a huszonnégyből arra, hogy eljövünk bibliaóraóra.

Szóval hogyan is állunk mi a *fölösleggel* és a *mindennel*? Adunk valamit Istennek az időnkéből, a javainkból, az erőnkéből, a tehetségünkéből, a többit meg használjuk a magunk örömére. És úgy gondoljuk, hogy Isten legyen boldog és elégedett azzal, amit visszakap tőlünk. De az áldásokért meg tartanánk a markunkat?! Csakhogy:

... aki szűken vet, szűken is arat. 2Kor. 9,6.

Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy kevés áldás van az életünkön, vagy egyáltalán nincs áldás azon, amit csinálunk! Mert előbb a szívünkkel is hinnünk kellene azt, amit a szánkval olyan kegyesen tudunk vallani: egész életem az Istené. De ha ennek semmi következménye sincsen az életedre? Ha ez a hitvallásod csak jól csengő, de üres szlogen csupán? Addig mindent csak a fölöslegedből fogsz adni Istennek és tenni Istenért.